

SVBSCRIPTÆ QVÆSTIONES CVM SVIS

ASSERTIONIBVS DISPVTABVNTVR PRIDIE IDVS FEBRVARII

pro conferendo Doctorali Pulco in Sacra Theologia, Venerand. Viro Domino Iacobo Noguera Aragonio, Artium, & Philosophiæ Magistro, & Theologiæ Licentiato, & Fe. d. Caf. à Sacris, & Vienen. Ecclesiæ Decano, Respondente Egregio Lib. Artium Magistro Hurado Perez, Promotore D. Michaële Vagnero, Sacræ Theologiæ Doctore, & eiusdem facultatis Decano.

QVÆSTIO EXPECTATORIA

An concupiscentia, quæ in renatis manet, sit peccatum.

I.

 Vm primus homo Dei mandatum transgressus est in Paradiso, Sanctitatem, & iusticiam, in qua positus erat, amisit, & in iram, atq; indignationem Dei, & mortem incurrit, diabolicæ captiuitatem, & secundum corpus, atq; animam in deterius fuit cõmutatus.

II.

Qua præuaricatione Sanctitatem, & iusticiam, quam à Deo acceperat, non sibi soli, sed uniuersæ etiam amisit posteritati. Nec per inobedienciæ peccatum, mortem & poenas corporis tantum, sed peccatum etiam, quod animæ mors est, in totam posteritatem transfudit.

III.

Quamobrem paruuli, ut filij Adæ, non minus quàm reliqui mortales etsi parentibus Baptizatis orti sint, quia tamen iustus non gignit iustum, sed Deus, mediatoris gratia, & Baptismo ab ea macula sunt expiandi, quam ex Adam contraxerunt, à qua expiatis nihil est, quod ab ingressu cœlorum remoretur, quia in renatis, si se nullo deinceps flagitio inquinarint, nihil odit Deus.

IIII.

Ex quo apparet infantes, qui Baptizatis parentibus nati sunt, non ideo aqua salutari ablui, quòd tanquàm promissionis filij, per uocem illã, qua Deus se nobis, & semini nostro Deum fore promittit, in Dei filios adoptati solenni signo in Ecclesiam recipiantur: sed quia eius beneficio, & communi Ecclesiæ fide, non sua, quam habere non possunt, peccatum originis eis remittatur, cum alioqui extra omnem essent dubitationem perituri.

V.

Quæ gratia Domini nostri IESV CHRISTI cum Baptismo confertur, ita reatum peccati originalis remittit, totumq; tollit, ut uerè ac propriè peccati rationem non habeat, etsi ab Apostolo aliquando peccatum nominetur.

VI.

Quo efficitur ut uerum non sit, quod nostris temporibus quidam dicunt, originis peccatum non omnino Baptismo tolli, sed radi tantum, aut non imputari, peccatum tamen manere.

VII.

Manet quidem in Baptizatis concupiscentia, uel fomes, quæ cum ad agonem relicta sit, nocere non consentientibus, & per IESV CHRISTI gratiam uiriliter repugnantibus non potest.

VIII.

Ideo consequens est concupiscentiam, quæ in regeneratis manet, peccatum non esse, etsi ea ex peccato sit, & ad peccatum inclinet.

Quæstio Vespertina.

Cum huius temporis Hæretici ueluti olim Donatistæ ueram Christi Ecclesiam penes se esse gloriantur, non abs re dubitatur & queritur ubi sit, & quomodo cognosci possit Ecclesia Dei.

Conclusio Prima.

Ecclesia dilecta illa sponsa, corpusq; Christi, columna item ac firmamentum ueritatis, adeò uisibilis ac conspicua est, ut ueluti ciuitas supra montem posita digito ceu indicari, certoq; demonstrari possit, & agnosci ab omnibus debeat.

Conclusio Secunda.

Quæ Ecclesia, quoniam una est, extra eam nemini salus contingit: quoniam sancta, ac pura nulla errorum contagione inficitur: quoniam Catholica non unius prouinciæ, uel notationi alligatur, sed toto terrarum orbe dispersa omnes ubiq; fideles complectitur, & quoniã demum Apostolica cum primis Apostolicæ Doctrinæ ac traditionis insistit uestigijs, & quod ab illa forte alienum est, contemnit usq; ac rejicit.

Conclusio Tertia.

Huius Ecclesiæ gremio concluduntur, fortes, infirmi, iusti, iniusti, quatenus in unius fidei professionem consentiunt. Vnde fideles quoq; dicti, qui tamen omnes Deo inuisibiliter iudicante discernuntur, ut pro suæ quisq; uitæ ratione uel præmia tandem, uel supplicia recipiant.

Conclusio Quarta.

Hebræorum Ecclesia etsi summum Deum haberet authorem, custodem, ac Rectorem: tamen nihilominus suum quoq; caput, ac Sacerdotem summum in Leuitica tribu agnoscere, & colere debuit. Sic Ecclesia Christianorum, ut figuræ ueritas respondeat, caput & Pontificem habet à Christo ipso pastorum Principe institutum, quem continenter agnoscat & præ cæteris reueretur Matthæi, 16. & Ioannis ultimo.

Appendix Prima.

Quæ Christi institutio non ad Apostolos omnes, sed ad unum Petrum Apostolorum præcipuum ac totius ouilis Ecclesiastici pastorem spectat, ac deinceps Petri successores respicit, qui iuxta legitimam & nunquam interruptam Romanorum Pontificum seriem, non solum Apostolicæ sedis antistites, uerum etiam Vniuersalis Ecclesiæ pastores ac Rectores existunt: sicut hoc nomine illi tam à Græcis, quàm latinis patribus magno consensu commendantur.

Secunda Appendix.

Christi enim oratio non solum pro ipso Petro, sed & pro omnibus, qui ipsum in Cathedra sequuturi erant, efficax fuit, idq; impetrauit, ut fides illorum non deficeret.

Appendix Tertia.

Docet igitur omnium temporum experientia, nihil in religionis causa à Petri Cathedra receptum unquam, ac comprobatum fuisse, nisi quod Catholicum, & sinceræ fidei consentaneum esset.

Conclusio Vltima.

Quæ cum ita sint, non obscure consequitur Ecclesiam Dei penes illos esse nunc, futuramq; semper, qui communem fidei professionem, ac unitatem retinent: Obedientiam interim Vicario Christi, Petricq; successori Romano Pontifici exhibentes.

